

var blevet skudt aldeles tilside, og at det blot skulde have staaet, om jeg, maa bruge dette Udtryk, som et Tegns, der gav tydelig Advarsel om, hvad man kunde komme ind paa, hvis man gav efter for de Fordringer, der skulde sig bagved samme, og saaledes stete det ogsaa i Begyndelsen. Den Regjering, der optog Sagen derefter, blev staaende ved de Forslag, der vare fremkomne fra de 2 andre Mindretal; da Regjeringen var enig i, at hvad der kunde tilkomme Islænderne, var kun 42,000 Rd., men der viste sig derimod Uenighed mellem de forskjellige Ministre om, hvor Meget der burde være fast. Justitsministeriet, der nærmest maatte betragte sig som Bærg for Island ifølge den Stilling, det indtager i Regjeringen, idet de islandske Sager høre under det, holdt paa, at man skulde tage det Forslag, der vilde give 29,500 Rd. fast, men Finantsministeriet vilde ikke gaae saa vidt, og man enedes da endelig om at gaae en Mellemvei, enedes om at sige: 42,000 Rd. kunne vi foreløbig give til Island, og saa lade vi det staae hen til den Tid kommer, da vi ere enige om, at der bør være Tale om Nedsættelse, med at tage Beslutning om, hvor stor Nedsættelsen skal være, og efter dette Forlig blev et Lovforslag forelagt det islandske Althing. Det islandske Althing, som fik denne Sag under Behandling, nedsatte et Udvalg. Dette Udvalg deelte sig i et Mindretal, bestaaende af 3 Medlemmer, og et Fleertal, bestaaende af 4 Medlemmer. Begge kom til den Mening, at Island burde have mere, end der var foreslaaet af Regjeringen, men Mindretallet kom dog dertil, at naar Island fik 37,500 Rd. fast og 12,500 Rd. midlertidig, kunde det dermed lade sig nøie, med andre Ord, man kom dertil, at Island kunde nøies med at have 8,000 Rd. mere fast, end der var foreslaaet af Regjeringen. Fleertallet i dette Udvalg forlangte derimod 60,000 Rd. — 50,000 Rd. fast og 10,000 Rd. midlertidig. — Da Sagen derefter kom for i Althinget, blev der aldeles Intet afgjort om dette Spørgsmaal, men Althinget indskrænkede sig i alt Bessentligt til at udtale, at det, før det tog Beslutning herom, vilde have en Forsatning fore-

lagt. Det viste sig altsaa ved denne Behandling, at der paa Island i Virkeligheden ikke var gjort det allermindeste Skridt til at bringe Sagen videre, det viste sig altsaa ved denne Behandling, at man paa Island ikke var ivrigere for at faae denne Sag ført tilende, end at man factisk ikke havde gjort Andet, end hvad der absolut maatte udskyde Sagen, thi, selv om man ønskede at faae en Forsatning forelagt for sig, maatte man dog, naar det havde været Islænderne om at gjøre at drive Sagen videre, tydelig og bestemt have udtalt, hvad man meente at burde gjøre. Fordring paa. Der vilde altsaa efter min Overbeviisning have været fuld Føie for Regjeringen til at lægge Sagen hen; men Regjeringen kunde ogsaa ganske vist være herettiget til at gjøre endnu et Forsøg, og Regjeringen gjorde Forsøget. Den forelagde Island et Forsatningsudkast, om hvilket jeg ikke skal udtale mig nærmere, da det ikke foreligger, og da saavel Fleertallet som Mindretallet i Udvalget ere enige i, at dette Forsatningsudkast indeholdt mange Punkter, som ingen af os kan billige. Men jeg siger, Regjeringen forelagde dette Udkast, og samtidig dermed lovede den at gjøre, hvad den kunde, for hos den danske Rigsdag at faae sat igjennem, at Island fik 37,500 Rd. fast og 12,500 Rd. midlertidig, altsaa det, som den ene Deel af Udvalget paa Island havde meent at være det, der fornøftigviis kunde være tilstrækkeligt for Island. Hvad Skæbne fik nu Sagen i Althinget? Sagen gik saaledes, at Islænderne ikke vedtog det Forsatningsudkast, der var forelagt af Regjeringen, men vedtog et andet, som, uden at jeg videre skal gaae ind derpaa, tydelig viser, at mange af de feilagtige Ansuelser, som ingen af os herne kan billige, og som fornøftigviis, naar man vil see paa Islands Vel, ikke kunne haandhæves, endnu havde Fleertal i Islands Althing. Man vedtog dernæst en Beslutning, hvad Pengesfordringen angik, som ikke gik ud paa det, der tidligere havde været Tale om som det Beste, idet man nu, da man havde seet, at Regjeringen havde givet efter eengang, vel tænkte som saa, at man kunde faae den til at give efter eengang til, og saa forlangte man fulde 60,000 Rd., og forlangte dem ikke alene for bestandigt, men